

Stroomafwaarts

Niets doen maar toch vooruit komen, met de zon in je gezicht en de wind in je haren. Ondertussen intens het landschap ondergaan dat in bedaard tempo voorbij glijdt. Een vakantiedroom? Misschien. Maar deze droom kan werkelijkheid worden als je per kano een rivier afzakt. Het water draagt je stroomafwaarts tot je uiteindelijk terecht komt in de moeder van alle rivieren, de zee.

De Allier is zo'n wilde rivier die begint met een waterdruppel, ergens in het hoogland van Auvergne, dan zwelt tot een bruisende bergbeek die zich een weg baant door diepe rotskloven. Waar het gebergte overgaat in de vriendelijke heuvels van de Bourbonnais bedaart het watergeweld. Het riviertje vlecht zich 's zomers geduldig een weg tussen grintbanken en zandplaten. Maar de breedte van de bedding verraadt dat de Allier in regenrijke tijden kan aanzwellen tot een machtige stroom die achteloos robuuste boomstammen op de oeverwallen smijt.

Vanaf de rivier ziet het landschap er heel anders uit dan met beide voeten op de vaste grond. De kano beweegt zich wetmatig door de rivierbedding, het laagste lint in het land, en dat effect wordt versterkt doordat ik vlak boven het water zit. De horizon is daardoor beperkt en reikt vaak niet verder dan de oever. Soms is dat een hoge kleiwal in een buitenbocht, gepolijst door vlietend water, doorzeefd met nestholten van oeverzwaluwen en bijeneters die als bovenmaatse bonte vlinders door de lucht zweven. Op andere plekken knaagt de rivier geduldig aan een loodrechte muur van bruingrijze rots tot ze de brokstukjes als grint en zand meevoert naar het laagland. In stille binnenbochten dalen ruige graslanden af tot de boorden van de rivier, waar vale koeien verkoeling zoeken in het ondiepe water. Daar wordt me soms een blik gegund op het achterland van glooiende heuvels met hier en daar het dak van een hoeve of het silhouet van een kerktoeren.

Soms schuifelt de stroom diep en geruisloos voort tussen beboste oevers, onder hoge bomen met takken die ver over het water reiken in een vergeefse poging om hun makkers aan de andere kant te ontmoeten. Het licht is er gedempt, de lucht zoel en traag. Het bladerdak tovert zilveren, vibrerende spiegeltjes op het diepgroene water. De kano volgt vanzelf de stroomdraad; zelfs het geblas van de peddels verstoort niet langer de immense stilte die slechts geaccentueerd wordt door de sonore klanken van woudvogels, wielewalen en zomertortels.

Dan waaiert de rivier weer uit in een breed dal, vertakkend in een wirwar van geulen, nevengeulen en afgesnoerde meanders. Nu is stuurmanskunst geboden, want hier kan de kano aan de grond lopen en door de kracht van de stroming kapseizen. Gebruis en geklater in de verte kondigen een stroomversnelling aan, waar het water driftig en wit grote rotsblokken omarmt. Tegen de kracht van de stroom is niets te doen, behalve haar gedwee te volgen, voortgestuwd in wilde vaart, tot het broze bootje weer in rustig vaarwater belandt.

Zo zijn we deelgenoot van de eeuwige stroom, de stroom van het leven.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 95/96. 2005.